

DANA HLAVATÁ

NERVY
V KYBLI

MARENČIN PT

DANA HLAVATÁ

NERVY V KÝBLI

MARENČIN PT

Venované pamiatke mojej skvelej priateľky

L'UBKE LELOVIČOVEJ

Pozdrav do neba:

Lúbík, veľmi mi chýbaš.

— . —

Upozornenie pre mužov: Čítanie len na vlastné nebezpečie.

© Dana Hlavatá, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover illustration © Dana Hlavatá

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Ria Jesenská

755. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0206-6

BOZKY

1. KAPITOLA

Na svoj prvý bozk si pamätám, akoby som si len včera, dobrú pol hodinu po ňom, utierala ústa rukávom pulóvra. Bol uslintaný. Mokrý. A nečakaný. Chlapec, ktorý mi ho vrazil na pery, bol okuliarnatý, zavalitý, mal prikrátke nohavice, na hlave štetinky, a z úst mu neustále razilo po cesnaku. Tak odporne a silno, že všetky dievčatá v jeho okolí padali do mdlôb. A on, sviniar malý, to využíval na to, aby nás bozkával.

Mala som vtedy päť rokov a rodičia ma strčili do predškolského zariadenia. Nádejali sa, že sa čomusi podučím, že sa na mňa čosi, okrem žuvačky, aj nalepí, kým po prvýkrát prekročím prah veľkej školy. Ale ja som sa naučila len buchovať chalanov, vyplazovať na nich jazyk a bojovať za svoje ženské práva. Že sa mi to doposiaľ nepodarilo, radšej neanalyzujem.

No a potom, keď som sa posadila do školskej lavice s rukami za chrbtom, čo chúd'atkám žiačikom malo asi narovnať chrbticu a pokryť psychiku, dostala som svoj druhý bozk. Nosila som biele podkolenky, lakované sandále a krátke skladané sukničky. Ten, ktorému som sa zapáčila, sa volal Juraj. Hádzal po mne mokré špongie, kriedou mi kreslil na lavicu kockované prasiatka, opakovane mi odtrhával uško z vrecka na papuče, kružidlom ma pichal do chrbta medzi lopatky... A cez veľkú prestávku, keď sme sa museli s desiatou v ruke prechádzať po školskom dvore, len jedným smerom a do kruhu, mi dával podnožky, aby som sa natiahla, ako som bola dlhá. Nebola to tragédia vzhľadom na to, že vždy som v triede patrila medzi

najmenšie deti, až som sa dopracovala k absolútnemu chvostu, čo ma nesmierne deprimovalo najmä na hodinách telocviku. Stáli sme v tesnom zákryte a ja som si pripadala pri vysokých a štíhlych spolužiackach ako záhradný trpaslík, ktorého si aj tak nikto nebude chcieť osadiť do trávniku či pred chatu kdesi na lazoch. Na rozdiel od mnohých svojich rovesníčok som bola vždy, akoby ma ráno, pred odchodom do školy, rodičia nafúkli pumpičkou na bicykel.

Milovala som mliečnu čokoládu a práve tá sa stala dôvodom pre spomínaný druhý bozk. Chalan z triedy o dva ročníky vyššie, čo ma týral len dovtedy, kým som mu nevybila predný zub, sa so zakrvavenými ústami snažil od nemohúcnosti, poníženia a zlosti, obráť ma o to najcennejšie, čo mi malo ležať v žalúdku, no zatiaľ sa to povalovalo na školskej lavici. Keď po nej siahli dva jeho pazúry odrazu, chňapla som mu po ruke a ruvali sme sa na zemi ako divá zver. Ostatné deti nás obštúpili. Rozdelili sa na dva tábory. Chalani drukovali, pochopiteľne, chalanovi a dievčatá pišťali. Nebolo rozumieť, na koho strane boli, ale ja som ich upodozrievala, že každá z nich túžila vidieť v rukách chalana chuchvalce blond'avých vlasov. Mojich. Keď do triedy vstúpil triedny učiteľ, z ktorého večne páchlo pivo, a odtrhol nás od seba rukami veľkými ako lopaty, zvíjala som sa od jedu.

– Ale, ale, deti. Čo sa to tu deje? Prestávku máme na to, aby sme sa rozptýlili!

– Ja som sa rozpílila! – kričala som od zlosti, že som ani nedokázala poriadne zopakovať po svojom triednom a trepotala sa v ľavej ruke učiteľa, kým môj úhlavný nepriateľ stál, akoby zhltol pravítko, a previnilo hľadel do linolea. Decká sa smiali, akoby im štekli päty.

– Musíme sa učiť láske, deti. Na znak toho, že Jurko... ozaj, Jurko, a ty tu čo robíš? Toto nie je tvoja trieda... no ale, na znak toho, že Jurko sa už na Danku nehnevá... – počujúc tie slová, roztrepala som sa silou, akú nevyvinie ani chobotnica, keď ju zasiahne harpúna, – a Danko, – učiteľ sa na mňa prísne pozrel.

Zovretie jeho rúk bolo silné, akoby si vás upevnil v heveri. Telo a ruka mi zmeraveli, no nohy mi stále zlostne podupkávali.
– Danká si s Jurkom podá ruku. Na zmierenie.

Chalan, ktorého by pri silnejšom vetre určite zmietlo z chodníka, si spakruky utrel zakrvavené ústa, nadvihol obrvy a nieže mi podal ruku, on mi schmatol hlavu a ocicmal ma kamsi medzi oči. Do tela mi vošla sila, akú by mi závidel gladiátor. Vytrhla som sa triednemu z područia a zvalila ten nešťastný konár, ktorého pripomínal chalan, na zem. Pred zrakom sa mi rozprestrela červené súkno. Kým som stihla ušetriť ľavý hák ležiacej obeti, rozhodnutá ho zneškodniť nadobro, trepotala som nožičkami vo vzduchu. Ruky pána učiteľ'a ma držali osemdesiat centimetrov od zeme.

Do kabinetu riaditeľ'ky som sa dovliekla v presvedčení, že je to predsa len žena, aj keď už po prebehnutej záruke, a tá by mala môj boj za práva utláčaných pochopiť. Bola to však obryňa, s neprimerane malou hlavou, z čoho som usúdila, že to nebola schopná poňať nielen žensky, ale aj rozumovo. Nielenže sa moja žiacka knižka červenala dlhočiznou poznámkou, ale aj ja som bola ako pivónia. Od zlosti a pocitu neprávosti.

To bol môj druhý bozk.

Na tretí bozk si spomínam dosť živo. Ten sa odohral až na druhom stupni základnej školy. Chodila som do osmičky a vtedy som pochopila, že mám hlboké sociálne cítenie. Zamiloval sa do mňa totiž spolužiak, ktorý mal len jedno oko. O to druhé prišiel nešťastnou náhodou pri prechádzke lesom. Oko mu lekári nedokázali zachrániť, a tak som sa mu do toho zdravého pozerala bez toho, aby som mu prejavovala ľútosť. Vedela som, že nie je nič horšie, ak niekoho v jeho hendikepe ľutujete. Vôbec mu to nepomôže. Akurát mu znásobíte bolesť alebo prehľbite komplex. Bola som si istá, že žiadna baba sa s ním bozkávať nebude, nuž som si pomyslela, obetujem sa.

No a čo?

Budem to ja!

A prečo nie?

Rozhodla som sa, že Bartolomeja, tak sa ten chalan volal, budem doučovať. Keďže žil iba s otcom, ktorý hovoril len po maďarsky, začali sme s doučovaním slovenského jazyka. V tom som bola doma. A doma som bola aj u Bartolomeja. Jeho ocko otváral jednu skriňu za druhou a ukazoval mi bielizník plný výbavy, ktorú získa žena vydajom s jeho jediným synom.

– A tutok... Dana, pozri, má moja Bartolomejka úspory... na knižkovi.

Nepozrela som sa do zásuvky, ani do vkladnej knižky, ale do očí Bartolomeja. Trčalo z nich zúfalstvo. Vošiel si prstami do blond'avých vlasov a krátko zakašľal.

– Prepáč. Apa je veľmi citlivý. Myslí si, že keď sa on ženil ako tridsaťročný a po roku nás mama opustila, ja sa musím oženit v osemnástich, aby som toho viac stihol.

Vystrašila som sa. Bartolomej mal sedemnásť a končil základnú školu, lebo akosi nestíhal dobehnúť, po tom nešťastnom úraze, učivo. A čas. Dva ročníky opakoval.

– Nemusíš sa za mňa vydať. Stačí, ak sa budeme bozkávať, – povedal Bartolomej a pritisol si ma k sebe. Vsunul mi jazyk medzi zuby, tak som teda vystrčila aj ja ten svoj a potom som sa bez obalu opýtala:

– To umelé oko si na noc odkladáš do pohára s vodou ako môj otec zuby?

Iný chalan by vás v tej chvíli vyrazil aj cez zatvorené okno z piateho poschodia, ale Bartolomej sa len pousmial, pohladil ma po vlasoch.

– Si taká priamočiara... taká jednoduchá...

Urazilo ma to do špiku kosti. Bartolomej ma nepriamo nazval hlupaňou. S ústami, v ktorých je prudký prievan. Uprel mi jemnocit a opomenul moje sociálne cítenie.

Uvedomila som si to až po rokoch a touto cestou sa mu ospravedlňujem.

Jediné, na čo si však pamätám pri tret'om bozku, bola vlniaca sa záclona, na ktorej sa na tenkých nožičkách prechádzala

mucha. Myslela som si, že záclona sa chveje kvôli otvorenému oknu a teda vánku, no Bartolomej mi povedal:

„To robí mucha, vari ju nevidíš?“

Tvárila som sa, že nie, aby som mu urobila radosť. Aby si myslel, že s tým jedným zdravým okom vidí lepšie než ja.

Naša láska sa skončila vo chvíli, keď som začala chodiť na strednú školu. V prvej triede som sa platonicky zamilovala do štvrtáka, ktorý vyzeral ako Charlie Bronson, hlavný protagonista amerického westernu *Vtedy na západe*. Film som videla azda stokrát a stále som sa ho nevedela nabažiť. Bolo to ťažké obdobie adolescencie.

Chalan sa volal Jano. Tvár mal posiatu jazvami po kiahňach, zelené oči Číňana, nos rozpl'asknutý ako zemiaková placka, ústa plné nôt na bubon, vlnité slamové vlasy a... a vlastne ja ani nechápem, ako mi mohol pripomínať Charlieho Bronsona. Tak takýto typ chlapca sa mi páčil. Avšak nepáčilo sa mi, že ja som sa nepáčila jemu. Ale na to som prišla až neskôr. Jeho posmešky som dovtedy považovala za prejav zaľúbenosti. Do omylu ma uviedla moja mama, ktorá ma presviedčala, že ak ma chlapec na schodoch kopne do členka, pokrikuje na mňa na ulici pred ostatnými chalanmi „slanina“, potiahne ma za konský chvost, ktorý mi siahla po kostrč, je do mňa zamilovaný ako somár do kopy sena.

Raz som sa ukrývala v šatni medzi kabátmi, ako vždy, keď som chcela blicovať. Robila som to so železnou pravidelnosťou, no nie tak okato ako moja spolužiačka a už štyridsaťpäť rokov najlepšia priateľka Janka. Sedela na fontáne vo dvore školy, hompálala dlhými nohami a potaľhovala z cigarety. Obrátená chrbtom k oknám triedy, v ktorej prebiehala hodina angličtiny.

Tak som sa teda počas hodiny účtovníctva, ktoré som nenávidela viac ako kelový prívarok, premenila na chameleóna. Ukryla som sa pod kabátmi rôznych farieb a strihov, ale Jano, idúc okolo chôdzou kovboja, ma zjastril. Postavil sa pred šat-

ňu, prestrčil prsty cez oká kovového výpletu a ľavý kútik úst spustil k brade.

– Čo, slanina, vypekáš sa?

– Odpál', poďobanec!

– Čakáš na princa, aby ťa vyslobodil?

Jano sa chechtal tak odporne, že mi naskočila husia koža aj na pokrievke hlavy. Zmietala som sa sama v sebe. Miluje ma, a preto útočí!? Útočí preto, lebo ma miluje!?

– Akurát na teba čakám! To ty si tá ropucha, ktorá čaká, že príde princezná a pobozká ohyzdu. Môžem ťa ubezpečiť, že ty sa nikdy nepremeniš na švárneho mládenca, ty...

– Drž hubu, sliepka, a nasyp si zrno pod plexisklo! Keby si mala doma zrkadlo, chodila by si po kanáloch! Ty by si sa do neho aj tak nezmestila! Teda do toho zrkadla. A aj do kanála, slanina!

Tak to sa mi už akosi nepozdávalo. Že by ma až tak tuho miloval? A preto ma uráža do morku kosti?

– Drž papuľu, lebo ti ju rozmlátim! Zuby ti pôjdu štvorstupom a budeš si ich zbierať po zemi!

Vyletela som zo šatne, o ktorej si on myslel, že je zamknutá a vrhla sa na neho. Nečakaný útok ho tak prekvapil, že nestihol zalapať po dychu. Zrazila som ho na zem. Ležal na chrbte, nohy ohnuté v kolenách. Snažil sa zaprieť do podlahy, no ja som mu obkročmo sadla na hrudník a nechtami sa mu zaryla do tej jeho kiahňami posiatej tváre. Vyzeral ako chrobák prevrátený na chrbát. Len trepotal nožičkami, reval a snažil sa ma striasť zo seba. Keďže som ako zdravá pubertiačka trpela značnou nadváhou, ťažko sa mu dýchalo a mal čo robiť, aby ma striasol zo seba ako odpornú húsenicu, pri dotyku s ktorou sa vám ježia chlpy nielen na rukách, ale aj na nohách. Ruvali sme sa ako svine.

Z triedy vybehla naša profesorka účtovníctva, ktorá bola ešte aj v dobrom počasí naladená ako pokazená drumbl'a. Rozčúlením sa jej v rukách triasol notesík, v ktorom som mala zapísaných niekoľko nedostatočných. Bila nás ním

hlava-nehlava. Jačala vysokou fistulou, aby sme okamžite prestali, inak uvidíme, čo sa stane. Nevedeli sme, čo horšie by sa mohlo ešte udiat', nuž sme sa d'alej mlátili. Po pár sekundách získal nado mnou prevahu. To sa už z triedy vyrútili naše baby a vrieskali, až im z krku mandle viseli.

– Daj mu! Daj mu! Dana, do toho, neboj sa nikoho!

Neviem, čo mi to zišlo na um, veď som vtedy o rozširovaní populácie vedela niečo len z literatúry a z toho, čo niektoré moje spolužiačky už mali za sebou, ale vysvetlila som si to po svojom.

Nedala som mu.

Teda dala.

Facku. Cez celú hlavu.

Jano sa chytil za líce. Oči mu blčali zlobou. Chcela som v ňom potlačiť vášeň, s ktorou by ma mohol zniesť zo sveta. Stlmím ju, preblesklo mi mysl'ou. A urobila som čosi, čo si ani dnes neviem racionálne vysvetliť. Vrhla som sa na neho a... a pobozkala ho na pery, z ktorých mu trčali riedke zuby. Jano zostal stáť ako zasiahnutý bleskom.

– Pobozkať! Pobozkať! – jačali spolužiačky, podupkávali, tliekali, a pomedzi ich posplietané telá sa zmietala zlosťou celkom paralyzovaná profesorka účtovníctva. Vedela som, že mi to zráta, že na stranu *má dať* mi dá zníženú známku zo správaní, no v tej chvíli ma to zaujímalo ako počasie v Nigérii.

Po vyučovaní som si cez trávnik skracovala cestu k zástavke autobusu, keď sa spoza stánku s novinami vystrčila najprv jedna hlava, potom druhá, tretia, až ich nakoniec bolo päť. A za nimi aj to, čo k tým hlavám prirástlo. Chalanské postavy. Vrhli sa na mňa a odnášali nevedno kam. Trepala som vo vzduchu nožičkami, vydávala zvuky ranenej hrošice, a chalani sa len chechtali.

– Vy pandravy hnusné! Pustite ma! – stihla som zo seba vyraziť pred okamihom, keď som zbadala Jana. Jednu nohu mal zodvihnutú, opretú o fontánu, v ktorej sa čerila voda. Prisahala by som, aj keď som sa pozerala na Jana cez pražiacu

lúče slnka, že moje prsty mu ešte stále svietili na poblednutej tvári posiatej drobnými jazvičkami. Jano nič nepovedal, len ako taký James Bond dal očami povel pre svojich muklov, aby ma hodili do fontány. Kým mi rozhojdávali telo, držiac ma jedna skupina za ruky, druhá za nohy, urobila som verbálny pokus plný zúfania.

– Nevieť plávať! – skríkla som.

Počula som, že ak tomu, čo vás chce znásilniť, povieť, že máte pohlavnú chorobu, nechá vás na pokoji. Ak zlodejovi, ktorý sa vás chystá okradnúť, otrčíte prázdnu peňaženku a požiadate ho, aby vám čosi prispel, neokradne vás. Za predpokladu, že má nejaké zvyšky sociálneho cítenia. Rátala som s tým, že Janove gorily obmäkčím. No tí boli hluchí. Stratili zdravý úsudok. Hodili ma oblečenú v najlepšej sukni a novom pulóvri do fontány. Voda vyšplechla hádam do troch metrov.

– Ty sa nikdy neutopíš! – zasipel mi do tváre Jano, ktorý si kl'akol k fontáne, akoby mi chcel vyznať lásku. – Si ako bója na mori! Naplnená vzduchom! Ty malý zasratý zeppelin, ak sa mi ešte raz postavíš do cesty, utopím ťa v kyseline sírovej!

A bolo po láske. Ale svojho prvého ozajstného bozku som sa predsa len dočkala. O dva roky neskôr.

PRVÉ RANDE

2. KAPITOLA

To leto bolo neznesiteľne studené a ja som bola neznesiteľne šťastná, lebo som neznášala to grilovanie na pražiacom slnku. Celé prázdniny som sedela nad knihami a počúvala platne – Pink Floyd, Deep Purple, Jethro Tull, Jimi Hendrix, Janis Joplin... Z kapitalistického „zlosveta“ ich nosil môj bratranec Majko, známy krasokorčuliar. To on ma naučil počúvať muziku, ktorá mi má celé desaťročia čo povedať, a hľadať v ľuďoch všetko, len nie zlobu, závisť a aroganciu.

Milovala som ho.

A milovala som aj Tomáša. Chodil k nám vždy bosý. Nosil vietnamské šľapky, z ktorých mu navrel pl'uzgier medzi palcom a ukazovákom. A on sa tomu smial, aj keď vonku padol prvý sneh. Rozhovory s ním boli hlboko filozofické a ja som im veľmi nerozumela, ale vďaka nemu, jeho poetickej duši, som sa učila vnímať svet cez dušu básnika.

A potom ho niekto zabil. Povrávalo sa, že spáchal samovraždu, ale ja som vedela, že človek, ktorý toľko miluje život, si na život nesiahne. Po rokoch vyšlo najavo, že básnika Tomáša zlikvidovali. Z politických dôvodov. Bol nepohodlný. Tomu som uverila. Ak sa, Tomáš, na mňa pozeráš z niektorého obláčika tam hore, v nebi, zakývaj mi! Ja ti mávam na pozdrav celé veky...

A milovala som aj slovenských autorov rozhlasových hier pre mládež. S otvorenými ústami som sledovala zakázané filmy, na ktoré som sa vždy dostala do Filmového klubu na

Špitálskej. Každý piatok som videla jedno filmové predstavenie Ingmara Bergmanna. Šepoty a výkriky. Panenský prameň. Siedma pečať. Čítala som knihy Alberta Moraviu, Theodora Dreissera, Françoise Saganovej, Roalda Dahla, Johannesu Maria Simmela, Ericha Segala, životopisy všetkých impresionistických maliarov. A bola som schopná zabiť toho, kto mi v kníhkupectve na Korze vyfúkol spreď nosa Vladimíra Párala a Bohumila Hrabala. Do predajne prišli dva výtlačky a keď ste nedostali echo, nemali ste šancu.

Jediné, čo som v živote akože zabudla vrátiť, a to sa priznávam bez mučenia, bola útla knižka Ostro sledované vlaky. A nikto ani mne nič, okrem spánku a pokoja v duši, neukradol. Iba Ostro sledované vlaky. Chápala som to. A odpustila.

Milovala som štetce a vôňu temperových farieb. Maľovala som všetko, čo som videla a cítila.

Milovala som svoj kufříkový písací stroj, na ktorom som napísala svoj prvý román.

Milovala som humor, aký nám rozdával Lasica a Satinský.

Milovala som filmy Juraja Jakubiska. České filmy nabité nápadmi, humorom a skvelými hereckými celebritami, ktoré vtedy ani netušili, kam sa dnes až dostane, medzi akých pseudoumelcov, toto označenie. Komédie, ktoré obleteli celý svet a majú aj dnes čo povedať ďalšej generácii.

Milovala som rozhlasové nočné dialógy. Televízne súťaže, ktoré v mojej mysli prehlbovali vedomie o priepasti vlastnej nevedomosti a evokovali k nasávaniu nového poznania. O tom, čo mi stihol povedať Tomáš, kým žil.

Milovala som všetko.

A chcela som, aby čosi milovalo aj mňa.

Dovtedy som chalanov považovala len za „čosi“, čo zhodou náhod vytvorila príroda a potom už nevedela, čo so svojím omylom urobiť. Odrazu sa vo mne čosi prebudilo a ja som si pomyslela, že veď ani ja na mňa nelezie, a pritom sa deje čosi nezvyčajné. Chcela som, aby si ma všimol nejaký chalan. Páčil sa mi gymnazista z autobusu, ktorý postával pri posledných

dverách, a aj keď som k nemu nedvihla pohľad, cítila som, ako ma röntgenuje očami. Teda ja som si to v tej svojej prebujnenej fantázii myslela.

– Teraz sa sem pozrel. Naklonil hlavu nabok. Otočil sa. Sklopil zrak.

Jana, s ktorou som chodila autobusom do školy, bola moja spojka. Drzo sa chalanom vpíjala pohľadom do tváre a podávala mi správy.

– Je z teba namätko.

Viac mi nebolo treba. Odvážila som sa nadvihnúť ľavé viečko, no v tej chvíli môj vysnívaný gymnazista, ktorý vystupoval o pár zástavok skôr, pozeral na Janu. Tá sa na neho vyškierala ako prasknutý vodový melón. Červenala sa vzrušením a ja som si uvedomila, že flirtuje. Tá malá blond'avá potvora s nebesky modrými očami, naširoko rozsadеныmi na hranatej tvári, s lícnymi kosťami, aké som videla iba na stránke módneho časopisu, a so širokým úsmevom, balila vysokého chalana s uhrančivým pohľadom a vlasmi havranieho peria.

– Chceš mi ho prebrať! – zafučala som od jedu. – Bališ mi ho.

– Si blbá! On balí mňa. Môžem ja za to, že som pekná?

Skončila som s platóniou aj s Janou, ktorá sa hneď v to popoludnie cicala s mojou platonicou láskou z autobusu. Radosťou som trepotala krátkymi ručičkami, keď ju po dvoch týždňoch poslal k vode. Niežeby som bola škodoradostná, ale...

Fero, ktorého som spoznala v rámci družobných stykov ekonomickej školy s elektrotechnickou, hádzal na mňa kaprie oči, ale ja som sa mu za prejavy jeho citov vysmiala. Zranila ho. Už si ani nepamätám čím, ale keď sa mu spustili sliny z obidvoch kútikov úst, hoci si hlavu naklonil k ľavému plecu, aby na mňa lepšie zaostril, hneď som vedela, že som prestrelila. Nemala som byť taká prekliato úprimná, ale keď ja inak neviem.

Ušla som skôr, ako mohol čosi povedať.

Potom si ma vyhl'adal Jano, môj bývalý spolužiak. Keď po troch rokoch zazvonil pri dverách nášho bytu, myslela som, že ma pozýva na školské stretnutie. On však stál na prahu dverí a civel na mňa ako vorvaň vyhodený na nudistickú pláž. Triasol sa ako aspick na tanieri. Trémou. Pred takou drobnosťou, akou som bola ja. Prišiel ma zavolať na lavičku v parku, aby mi mohol vraj šepkať do ucha niečo pre mňa životne dôležité. Nič z jeho úst sa mi nezdalo počúvania hodné, tak som ho hodila cez palubu.

Jediné, čo mnou naozaj pohlo, bolo to, že zomrel náš spolužiak Ľuboš. Na rakovinu. Neverila som vlastným ušiam a preklínala osud, ktorý dovolil, aby jediný syn svojich rodičov a matematický génus odišiel v takom mladom veku. Bála som sa, že niečo také sa môže stať aj mne a mojím blízkym. Tí už na vlastnej koži prežili nejedno romantikou popretkávané rande. Ale čo ja? Kedy príde na mňa rad? To umriem bez toho, aby som zakúsila jeho príchut'?

Deň D ale nastal. Prišiel. Teda mal prísť. Pozvanie na ples som našla v schránke.

Prosím, príď na tanečnú zábavu do PKO. Čakám ťa o ôsmej večer pri vchode na babské záchody. Tvoj tajný ctiteľ. Juro

Poznáte pocit, keď vám je koža priúzká a vy nemáte na nej zips? Ste schopní vyskočiť po samý strop. V duši vám vyhráva celý orchester, anjeli s trúbou v bacuľatých ručičkách sa vyškiera, kým jeho brat Amor napína tetivu, aby vás šípom zasiahol priamo do srdca. Viete o čom hovorím, všakže? Presne tak som sa cítila prvých pár okamihov. Kým som sa nevidela v životnej veľkosti v zrkadle, ktoré moji rodičia tak nešťastne umiestnili do úzkej predsieni bytu. Vraj aby opticky zväčšilo miestnosť. Ale že zväčší aj ich jedináčika, to im akosi nedocvaklo!

– Bože, ja si nemám čo obliecť!

Boh nezareagoval. Asi nebol doma. Inak by ma musel vyslyšať a chápať pokývať hlavou, keby ma bedlivým okom sledoval, ako lietam po byte. Ako skriňová mol'a. Vyhadzovala

som jednej šaty za druhými. Do žiadnych sa tá moja telesná schránka nezmestila.

– Bože, čo ja urobím?

Boh stále nič nepočul. Zato ma vyslyšala moja milá a dobrá mama.

– Čo je, Dorotko?

Toto oslovenie ma neprekvapilo. Bola som naň od určitého veku zvyknutá. Nevieť, prečo moja mama označovala niektoré veci inými názvami. Napríklad slovo podprsenka sa jej zdalo príliš chúlостivé a intímne, nuž ho premenovala na Esteru.

– Kúp si šaty. Otec o tom vedieť nemusí, – povedala a strčila mi do ruky stovku. Na tú dobu to bol riadny peniaz, ak uvážime, že priemerná mzda nedosahovala ani tisícpäťsto korún, vtedy československých.

Vybozkávala som svoju dobrú mamu a vbehla do butik. Keď sa na mňa predavačka pozrela tak, akoby som vyliezla z kanála, vyspätkovala som hneď, ako na mňa udrela vetou: „Ale my tu predávame len drahé veci.“

Mohla som si vyskúšať všetky šaty, nech ju rozdrapí od jedu, a nezobrať ani jedny, ale nemala som čas. Musela som si rýchlo nájsť čosi, čo by mi sadlo ako uliate. Pobehala som celú Obchodnú ulicu, ale v obchodoch s textilom som našla len tesilové sukne. Takých som mala plné skrine. V každej farbe. Tesil som neznášala. Bol však lacný a moja mama bola vyučená krajčírka.

A ja som chcela svojho princa očariť každým svojím gramom. Len keby ich nebolo toľko! Do večera neschudnem. Mohla by som si kúpiť prehánadlo, ale čo ak ma to chytí v *Parku kultúry a oddychu* a ja celý večer nepretancujem, ale... preseriem?

– Mohla by som si vyskúšať tie šaty? – prstom som ukázala na vešiaky v malom a zašitom obchodíku s odevmi. Predavačka neochotne zodvihla pohľad od novín, ale zo stoličky sa nepostavila. Obrátila sa hornou časťou svojho mohutného tela na stenu za sebou, kde boli na vešiakoch zavesené troje šiat.

– Ktoré?!

– Tie! V strede! – ukázala som na krátke šaty s dlhým rukávom a tigrím vzorom.

– Tie vám budú malé.

– Ako viete, že ich chcem pre seba?

– A mne je to šuma fuk, – povedala predavačka slangom, aký by som u trojdielnej skrine nepredpokladala. Vstala, pocvičila hlavou. Zapraskali jej vrchné stavce krčnej chrbtice. Zobrala do rúk hák a s ťažkým povzdychom zložila šaty z vešiaka.

– Sú elastické.

– Vidím.

– Sú vám malé, – zopakovala žena vo chvíli, keď som sa chcela spýtať na skúšobnú kabínu.

– Sú pre moju sestru, ale aj tak ich musím vyskúšať ja, aby som vedela, či jej pristanú k pleti. Ona je, – a tu som zodvihla obrvy, akože moje klamstvo nie je priehľadné, – štíhlejšia ako ja. Rozumiete? Mám na mysli chudsia. Chápete?! – prisne som sa spýtala, naznačujúc, že nejaké nevhodné poznámky už moje uši neznesú.

Predavačka sa usadila k novinám a posediačky odhrnula záves. Viac mi nevenovala pohľad, aj keď si vo vykrivených ústach neodpustila veľavravné „nc-nc“. V priestore, kde bol kýbel s metlou, celá kopa krabíc a dezinfekčné prostriedky, sa nedalo ani otočiť. Spotená klamstvami, nervozitou a očakávaním, či sa do elastických šiat vpracem, som sa začala vyzliekať. Nenavliekla som sa. Ja som sa do nich s vypätím nadľudských síl naštopala. Cítila som, ako modráť. Ale... nevidela som sa. V provizórnej skúšobnej kabínke nebolo ani len kozmetické zrkadielko.

– Ukážte sa mi! – prikázal mi hlas za plentou.

Ešte to tak! Mala som chuť zarevať, že ukazovala som, keď som bola malá. Namiesto toho som len zafučala ako parná lokomotíva.

– Už som vyzlečená, – zaklamala som a rýchlo sa začala súkať zo šiat, ktoré prirástli k mojej koži.

– Ale, ale, slečinka, ja vás vidím, aj keď vás nevidím. Klamať sa nemá. Dám krk na to, že vy nemáte ani sestru.

– A mám!

Vyšla som von červená ako repa a s hlavou dovysoka zodvihnutou som len prikazovacím spôsobom oznámila.

– Beriem ich! Platím!

Babizňu, ktorá musela pochádzať z rodu, ktorý vyznával zápasnícke sumo, by som s radosťou zatíkla do zeme a ešte sa podpätkom pozvrtala na temene jej hlavy. Ja som však s tvárou míma nemihla ani obrvou a zaplatila za šaty rovných osemdesiat korún. Československých. Mama má v spodnej zásuvke bielizníka zašité sťahovacie nohavičky. Požičiam si ich. Aj sťahovacie body. Ešteže vymysleli niečo rozumnejšie ako sťahovačku. Tí chlapi, tí si na seba nemusia nič montovať. Idú v tom, čo majú a na čo majú. Je im jedno, či vyzerajú ako bowlingová guľa alebo haluz stromu. Ale my, my ženy, my musíme byť perfektné od korienkov vlasov na hlave až po nechty na nohách. A inak som ani ja nechcela, aby ma videl môj tajomný ctiteľ. Juro. Žiadneho Jura nepoznám. Ale keď on mňa spozná, padne zo mňa na prsia. Musí sa túžbou po mne zvíjať na zemi ako pri epilepsii. Alebo sa to tak nerobí, keď niekoho zmieta vášň? Aká? To som vtedy ešte fakt netušila, aj keď z rozprávania iných sa mi pred očami a v mysli mihali farebné obrázky. V tých rokoch sa matky s dcérami, a s otcami už vôbec, nezhovárali o veciach intímnych.

No, ale aby som nepredbiehala. Nemám to rada, ani keď stojím v rade na salámu. U druhých. Teraz však musím svojho tajného ctiteľa očariť. Ide predsa o moju ľúbostnú budúcnosť a tú si nenechám len tak pretiecť pomedzi prsty. Jednu nenaplnenú som už nechala spláchnuť dolu Dunajom. Povedzte, ktorá baba sa môže pochváliť, že jej ctiteľ dal zahrať pieseň v *Rádiu Luxemburg*? Mne sa to stalo. Fakt. Nevedela som síce, či ma za to nezatvorí, že počúvam rádio, ktoré sa nesmelo naladiť, ale keď vám niekto dá avízo, že pesnička „*Stand by stand*“ je len pre vás, dojatím ani nezaspíte. Čo z toho, že

vtedy, pred dvomi rokmi, tajný ctiteľ nevystúpil z tieňa? Ale tento, tento sa so mnou stretne o pár hodín. A mne nezostáva nič iné, len svoje kypré tvary skrotiť.

– Mami, tie st'ahovacie nohavičky... kde ich máš?

– Aké?

– Tie, čo v nich v stredoveku dusili svoje obete.

– Myslíš pás na pančuchy?

Mama kričí z obývačky, kde sa hrabe v bielizníku. Víťazoslávne vytiahne pás na pančuchy, na ktorom sa hom-pál'ajú plastové kolieska, o ktoré sa pripnú pančuchy. Tie si vytiahnete po stehná a... prefukuje vám, kde nechcete.

– Preboha, schovaj tú starožitnosť. Ja myslím také tie st'ahovacie nohavičky.

– Myslíš gat'ky?

Moja dobrá mama sa prehrabáva v spodnej bielizni, až vytiahne hrubé nohavičky, ktoré vyzerajú ako zbehnuté pánske trenky. Sú celé popretkávané klobúkovou gumičkou. Kým si ich s funením natiahnem, ubehne celá štvrt'hodina.

– Mankotéria lotéria! – zalomí mama drobnými, ale šikovnými rúčkami. – Veď ty zahynieš. Načisto sa zadusíš.

– Ja to vydržím, – bránim sa, – ešte tie st'ahovacie pančuchy. A keby si našla aj podprsenku, čo má st'ahovať až po pupok, budem umývať riad aj za otca.

Mama sa len uškrnie, podá mi podprsenku a cudne sklopí oči.

– Tá Estera ti bude veľká.

Moja zlatá mama. Chce ma povzbudiť. Jasné, že mi nie je malá. Prsia mi z nej pretekajú, ale ja to zachránim. Cez spodnú bielizeň, cez to nepriestrelné brnenie, ktoré mi spomalilo krvný obeh, si natiahnem kombiné. A naostatok sa môžem nasúkať do elastických šiat s tigrím vzorom. Mama mi pomáha. Najmenej tým, keď pri každej vrstve, ktorú na seba nat'ahujem, vzdychá obavami, že ma raz zadusí príliš nízke sebavedomie.

– Dievča, dievča, ak si sa tomu chlapcovi páčila doteraz, prečo chceš byť štíhlejšia, ako si? To už nebudeš ty. Čo ak sa mu páčia macaté?

– Mami, chceš povedať, že ja som ako mangalica?

Mama chvíľu premýšľala. Nie nad tým, čo je to mangalica, ale ako ma šetrne informovať o tom, že k nej nemám ďaleko.

– To nie! To rozhodne nie! Si pekné dievča. A múdre. Pamätaj si, Dorotko, to, čo máš v hlave, ti nikto nevezme!

To mama asi ešte vtedy nepoznala pána Alzheimeru. Dnes by túto vetu z úst nevypustila.

Do električky som nastúpila na prvý pokus. Cítila som sa ako natiahnutá v neoprénovom obleku, ktorý ušili pre päťročné dieťa. Len čo som si však sadla na sedadlo k oknu, niečo ruplo. Netušila som, či povolili pančuchy, šaty, alebo spodná bielizeň, len som tíško sedela na pol zadku.

Keď som konečne vystúpila, oči som mala vyvalené, v tvári som bola ako paradajka a dych sa mi skracoval. Mala som trému, akú moji rodičia nezaznamenali od času, kedy ma na koženom opasku priviedli ako mulicu k detskému lekárovi na injekciu proti tuberkulóze. Srdce sa mi trepotalo, nohy ma neposlúchali. Ruky sa mi šmýkali. Utierala som si ich o šaty. Napadlo mi, že v kabelke mám textilnú vreckovku, no v prípade, že ju budem musieť pred svojím princom vytiahnuť, nech je čistá ako padnutý sneh. Aká škoda, že sme vtedy o papierových vreckovkách ani nechyrovali. Zariadila by som sa inak. Napadlo mi však, že ak budem pred ženským záchodom skôr ako Juro, môj tajný ctiteľ, skočím doň a odtrhnem si kus toaletného papiera. Ten dobre saje. Aj pot.

Rozklepaná som vošla do foyera obrovskej haly a rýchlo očami zmapovala situáciu. Žiaden mužský pohľad na mne nespočinul. Skočila som na záchod, v ktorom sa premŕvalo asi pol tucta mladých žien a dievčat. Maľovali si pery, pudrovali líca a prečesávali bohaté kadere. Pohľadom som skontrolovala svoje slamené vlasy, rovné a dlhé po pleciah. Fúkla som si do ofiny tak, že som spodné zuby predsunula pred vrchné

a... a bolo po úpravách. Čakala som, kedy sa uvoľní záchod. Po piatich minútach zúrivého stepovania som vkročila do miestnosti, kam aj filmové hviezdy chodia peši. Záchodová misa mi prekážala v úsilí, pozrieť sa poza chrbát na svoje nohy zozadu. Ajajáj, jasné. Pančuchy mali nie očko, ale oko, do akého sa chytajú veľ'ryby. Sadla som si na misu a s'ahovala pančuchy, ktoré boli na mne tak prisaté, že som mala pocit, akoby som sa skalpovala.

Len čo som upachtená a vynervovaná opustila najmenšiu kóju, zbadala som ho. Vyzeral ako vystrihnutý zo škatuľky. Bol vysoký, vlasy mal precízne ostrihané okolo uší, tenký rám okuliarov z plastu zväčšoval jeho pohľad na mňa. Trčalo mu v ňom množstvo výkričníkov. Hlavu predsunul dopredu a užasnuto na mňa pozerál. V tej chvíli by som prisahala, že som krajšia ako Arabela. Bol mi známy, ale nevedela som ho zaradiť.

Podišiel ku mne a keď sa usmial, predný zub sa mu zaleskol. Zub zo zlata. Vtedy sa zubné náhrady z chemickej značky Au do osemnástich rokov robili zdarma. Určite jeho rodičia využili to, že nemuseli nič platiť. A vtedy mi svitlo. Rozbrieždilo sa mi v hlave! Juraj! No jasné! Chalan, ktorému som ja pred rokmi vyrazila hornú jednotku.

Prehltla som naprázdno. A vtedy mi zrak padol na vlastný obraz. V PKO, v tej obrovskej koniarni, boli zrkadlá. Od stropu po zem. Jedno vedľa druhého. Najprv som sa videla z anfasu. Potom z profilu. Brucho mi vyliezlo spod s'ahovacích nohavičiek z jednej strany, z druhej sa vypučil môj veľký zadok. Hrôza! Vyzerala som ako vypasená pandrava, ktorá sa nasúkala do zvlieknutej kože dážd'ovky.

– Pamätáš si ma? Juraj... to ja som t'a pozval.

– No... pamätám, – pritakala som a nechala sa odvieť do spoločenskej sály, kde už znela hudba a ľudia sa snažili správať spoločensky. Ženy tancovali v dlhých róbach, vedené mužmi vo frakoch a vyžehlených oblekoch. Nik, okrem mňa, nemal krátke šatôčky, ktoré boli síce dobré, ale na inú postavu.

– Zatancujeme si? – spýtal sa chlapec, ktorému som bola dlžná zub. Ak si s ním zatancujem jeden valčík, možno prestane byť veriteľom a ja budem môcť ísť domov. Vyplakať sa. Do vankúša. Ten chalan sa mi vôbec nepáčil, hoci som postrehla niekoľko párov dievčenských očí, ktoré na ňom spočinuli. Na môj vkus bol príliš decentný. Nažehlený. Hm... a zlatozubý. Okuliare mu dodávali punc inteligenta a hoci som si ich vždy nesmierne vážila, nikdy som netúžila spočinúť v ich náručí.

Len čo sme vkročili na parket, nešikovne som sa ho chytila. Keďže som nevedela, či si mám ruky omotať okolo jeho krku alebo drieku, pretože na tanečných hodinách som nedávala pozor, presúvala som ich zhora nadol. Pozdĺž jeho tela. Teda, aby ste rozumeli, len hornej časti.

– Chyť ma okolo pleca. Neboj sa.

– Ja sa nebojím. Len mám strach.

Tak som sa končekmi prstov dotkla vypchávky saka a zachovala si dostatočný odstup, aby sa naše hrudníky nedotýkali ani milimetrom. Nepozerala som sa mu do očí. Nakláňala som sa raz na jednu, raz na druhú stranu. Vytrhávala si ľavú ruku z jeho dlane, aby som si ňou mohla potiahnuť šaty, ktoré sa mi vysúvali smerom k drieku.

To azda nie je pravda!

Guma na pančuchách sa mi vrezala do brucha. Určite budem mať v ňom do hĺbky dvojcentimetrový zárez purpurovej farby. A to už nehovorím o sťahovacích nohavičkách, teda bombardákokoch, ktorých výstuž z klobúkových gumičiek mi síce stlačila stehná a brucho na placku, ale cítila som sa ako stredoveký rytier. Sústred' sa, dievča, no tak, ty to zvládneš. Jedno hopsanie a...

– Neskáč. Netras sa. Nasleduj ma. Ja ťa vediem.

Tak to teda nie! Ja nie som koza! Ja neskáčem! Netrasiem sa ako huspenina. A nasledovať môžem akurát seba samu. Von zo sály.

– Nešliap ani mne, ani iným po nohách. Pokojne. Dva kroky doľava, dva doprava. Posúvame sa, plachtíme zľahka a...

– Drž hubu, – stratím kontrolu nad svojimi ústami. Nielen Jurajovi, ale aj sebe vyrazím dych. Ja nie som na vine! Nestalo by sa to. Ja by som nikdy nič také nevypustila z úst, keby som nevidela tie posmešné pohľady. Najprv mi napadlo, že je to preto, lebo tancujem ako mastodont v porcelánovej miske, ale to nebola pravá príčina. Tigrovité šaty, len čo mi môj tanečník ovinul ruku okolo jeho pleca, poskočili o pätnásť centimetrov. Smerom nahor. Odhalili nepriestrelné spod'áre, ktoré mi práve v tej dĺžke vykúkali spod lemu šiat. Kým som na to prišla, dohrali posledné takty valčíka.

Vybehla som von zo sály, predierajúc sa pomedzi ľuďí. Môj tanečník ma nasledoval. Kričal za mnou moje meno, za čo by som ho najradšej roztrhla. Ešte ma aj identifikuje! Dúfam, že nezakričí aj moje priezvisko. Ako som letela smerom k šatniam, cítiac redší vzduch, podpätkov na vysokých topánkach, na aké som nebola zvyknutá, sa zlomil. Rútila som sa k podlahe, mávajúc rukami a snažiac sa udržať rovnováhu.

Nedarilo sa mi. Na zem som zrazila mužské torzo. V riflích. Vyššie som nevidela, lebo som sa zachytila jeho drieku a stiahla ho na seba. Jednoducho som sa snažila o niečo zaprieť. Prsty som vkliesnila do opasku jeho riflí.

– Hrabe ti?

Takto milo sa mi prihovoral. A keď sa zo mňa zviechal, utrúsil.

– Nevieš chodiť?! Načo machruješ v šteklách, keď neunesú takú tučibombu!

Nespomínam si, ako som odtiaľ vytrielila, ale pamätám si toho drzáňa, ktorý ma zaradil do najvyššej ženskej váhovej kategórie. O pár rokov sa stal mojím manželom.

SVADBA

3. KAPITOLA

Vydala som sa až na tretí pokus. Tým nechcem povedať, že rozhodovanie spočívalo iba na mojich pleciach. Dokonca z neho nemal ani môj nastávajúci vykrivenú chrbticu, ale budúci svokrovci prevracali nad mojou telesnou i duševnou schránkou oči do stropu, zalamovali rukami a vopred ľutovali svojho milovaného synáčka. Čo za semetrika si to vybral, neborák, veď je nielen nevzhľadná, nemá titul, pochádza z robotníckej rodiny. Jediné čo má, je podrezaný jazyk. Výkonný na zbláznenie.

Môj chlapec z PKO, ktorého som zvalila na zem, keď som nenašla inú únikovú cestu z plesu, bol blázon. Do mňa. A ja do neho. Ten tretí termín sme si vybavili potajomky. Už sme len celému kvartetu rodičov oznámili, že šiesteho decembra nepriletí cez komín iba Mikuláš, ale aj my dvaja si povieme svoje osudné áno, či sa to niekomu páči, alebo nie.

Prípravy prebiehali pod starostlivým dohľadom oboch zúčastnených strán. K svadobnému stolu bolo pozvaných štyridsaťdva hostí. Nebolo to málo. Výdavky za pohostenie to boli na tú dobu nemalé. Moji rodičia siahli na svoje životné úspory, aby mali svoju jedínú dcéru „na poriadku“.

Už od prvého okamihu, v to decembrové ráno, stál nado mnou malý diablik s kopytom, chvostom a rožkami. Uškrňal sa, výhražne mi strkal ukazovák doprostred čela a krúžil ním ako ventilátorom. Keby vtedy bežal televízny seriál *Susedia*, iste by povedal: „To nem dopadne dobre.“

Ja som však na nič nedbala. Svadobné šaty mi darovala priateľka, ktorá sa nechcela po druhýkrát vydávať v tých istých. Chystala som sa od samého rána. U kaderníčky som bola tak strémovaná, že keď sa ma spýtala, ako to chcem, priškrteným hláskom vrany, zasiahnutej malorážkou, som len zaškriekala: „Ako vy povieť, teta.“

Nereagovala. Nebola mi vd'áčná za prejav dôvery ani za máčny mak. Na hlavu mi naukladala natáčky v tesnom zákryte a ďalej trkotala s inou zákazníčkou. Nešťastnica jedna. Zabudla na mňa. Keď som začala dymiť, spl'asla ruky a vynadala mi, prečo som nekričala. To, čo som mala na hlave, sa inak ako vrabčie hniezdo nazvať nedalo. Vyzerala som, akoby do mňa udel blesk. Rozplakala som sa, no kaderníčka ma varovala, aby som to nerobila tak presvedčivo, lebo budem mať oči napuchnuté ako angorák a ženích odo mňa utečie. Čo som však mala robiť, keď som videla v zrkadle blond'avú hlavu anjela, ktorému chýbala už iba trúba. Tou som bola ja sama.

Keď sa môj snúbenec objavil u nás vo dverách, trhlo mu kútiky úst, ale zdržal sa hlasných prejavov. Bola som mu nesmierne vd'áčná. Vedela som mu čítať z pier. Jeho slová ma síce zraňovali, ale keďže ich na mňa nevyblafol nahlas, akože som nič nepočula: „Kakadu hniezdi v stohu slamy, bacha, kakadu hniezdi v stohu slamy...“

Rozhodla som sa, že od toho okamihu si dám na neho bacha.

– Musíš byť opatrná. Vonku navál'alo snehu po kolená, – varoval ma, keď som v otvorených sandálikoch na vysokých podpätkoch balansovala ako na chodúľoch. Len čo som vykročila na chodník, zaborila som sa do snehu po kolená. Trčala som zo záveja ako maják.

– Vytiahni ma! Počuješ?! A prestaň sa rehotáť, lebo sa s tebou rozvediem hneď po obrade! – vyhrážala som sa. Premočená, s hlavou veľkou ako glóbus, z ktorého trčali chlpy húsenice namiesto vlasov, som vkročila do haly pred sobášnou sieňou.

– Zabudla som si občiansky preukaz! – schytila som sa za ústa. Keďže vtedy neexistovali žiadne mobily a moji rodičia už

boli na ceste za nami iným autom, museli sme sa vrátiť z Tomášikovej ulice do Krasňan, čo bolo asi desať kilometrov.

– Aj tak musíme váš sobáš odložiť. Váš svedok... sedí... opakovane... už neviem koľký raz, na záchode, – oznámila nám matrikárka, keď sme doleteli s jazykom ako kravatou do prípravnej miestnosti, kde sme mali dostať posledné inštrukcie k obradu.

Moja teta Veronika z Banskej Bystrice nezjedla síce nič nezdravé, čo by jej nadnormatívne upravilo peristaltiku, ale akosi psychicky nezvládla svoju úlohu svedka, ku ktorej sa stavala prehnane zodpovedne.

– Máš obrúčky? Pozri na tú moju svadobnú biedermeierku. Gerbery sú zmrznuté... tlačia ma topánky... neviem v nich udržať rovnováhu. A čo je najhoršie, som hrozne hladná, – šepkala som svojmu budúcemu pánovi tvorstva do ucha, pričom som sa musela postaviť ešte aj v tých šteklách na špičky. Stále bol odo mňa o tridsať centimetrov vyšší. Môj snúbenec sa na mňa tak čudne zahľadel, akoby ma predtým nikdy nevidel. Vytiahol hlavu dopredu, ako keď sa zvedavá korytnačka snaží dostať von z panciera, a ohryzok na tenkom krku mu dvakrát poskočil. Hore-dolu, hore-dolu.

– Dana, ty... ty máš len jedno oko!

– Preskočilo ti? Aká som ti ja Dana? Prečo mi tak škaredo hovoríš! – dupla som mu tým zahroteným podpätkom na lakovku, kde som predpokladala priehlavok pravej dolnej končatiny. Nemýlila som sa. Zasyčal ako zúrivá labuť. Teda, gunár. Môj nastávajúci, len čo sa spacificoval a zovretie jeho sánok povolilo, ukazovákom ľavej ruky mi pichol do ľavého oka. Svadobčania naťahovali krk, aby videli, čo sa zase deje. Krútili hlavami nad tým, že nevesta trieli do záchoda. Určite si mysleli, že idem zvracať, lebo som tehotná. Ale som ich dostala! Tehotná som nebola ani od včera. Vrazila som do záchoda, skočila pred zrkadlo a zdúpnela.

– Čo sa deje? – spýtal sa môj zodpovedný svedok spoza dvier.

– Už to prepuklo aj bezo mňa?